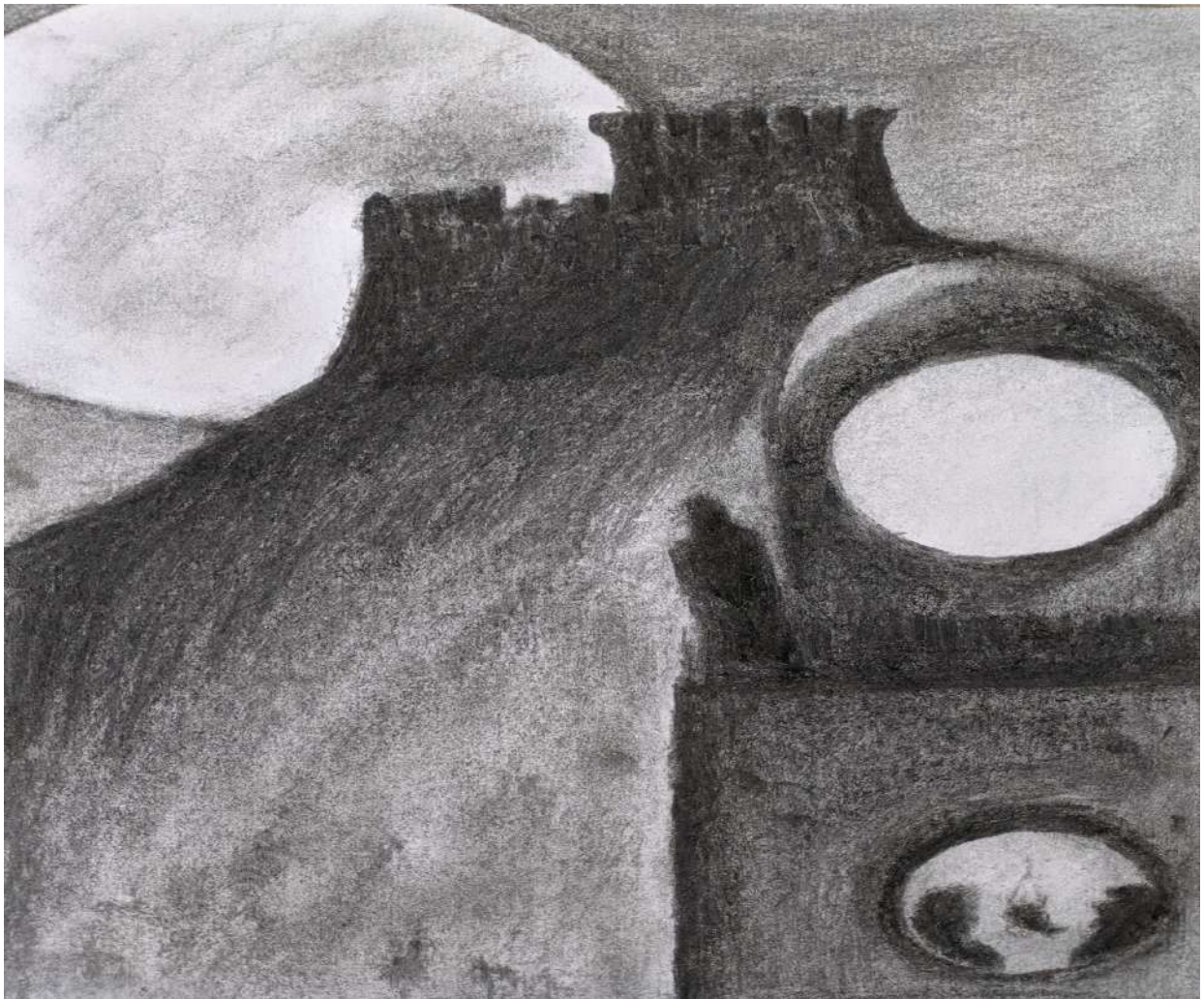

ΕΙΡΗΝΗ ΣΟΦΙΑΝΟΥ

ο φαροφύλακας

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Ειρήνη Σοφιανού γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος του Πανεπιστημίου Αθηνών, του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης και κάτοχος του μεταπτυχιακού διπλώματος Ευρωπαϊκής Οργάνωσης και Διπλωματίας του Τομέα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του ίδιου πανεπιστημίου. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα σε συγχρηματοδοτούμενα ευρωπαϊκά προγράμματα σχετικά με την εκπαίδευση καθώς και με έργα πληροφορικής στο χώρο της υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης και των δημοσίων συμβάσεων. Σήμερα εργάζεται στο υπουργείο Ψηφιακής Διακυβέρνησης και είναι εκπαιδευτρια στο Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης και Αυτοδιοίκησης.

Email: eirini_sofianou@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου για το έργο “Ο φαροφύλακας”: Δημήτρης Σοφιανός

Το θεατρικό έργο “Ο φαροφύλακας” της Ειρήνης Σοφιανού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ : Ο φαροφύλακας

Αρχές του 1900, ο Ερρίκος είναι φαροφύλακας σε ένα ελληνικό νησί. Εκεί βρέθηκε μετά την αυτοκτονία της γυναίκας του Ελίζας. Εκείνος ήταν ναυτικός και εκείνη δασκάλα. Η Ελίζα οδηγήθηκε στην αυτοκτονία όταν μετά την αποβολή στην εγκυμοσύνη της λόγω της σύφιλης από την οποία νοσούσε και δεν γνώριζε και είχε κολλήσει από τον Ερρίκο, έμαθε ότι δεν θα μπορούσε να κάνει παιδιά. Το χτύπημα ήταν μεγάλο και λόγω της αρρώστιας αλλά και της στέρησης αυτής της δυνατότητας που ήταν όνειρο ζωής για εκείνη.

Ο Ερρίκος μην μπορώντας να συγχωρέσει τον εαυτό του για τους θανάτους του παιδιού του και της Ελίζας από δική του υπαιτιότητα, παραιτήθηκε από ναυτικός, εγκατέλειψε το σπίτι τους και απομονώθηκε στον φάρο.

Κάποιες φορές νιώθει την παρουσία της Ελίζας στην καθημερινότητά του ανασύροντας την εικόνα της από τις αναμνήσεις του. Αυτό γίνεται μαρτύριο για τον Ερρίκο νομίζοντας ότι χάνει το μυαλό του.

Μοναδική του επαφή με τον έξω κόσμο είναι ο παπά Μιχάλης, τον οποίο γνώρισε από την πρώτη μέρα που ήρθε στο νησί και τού συμπαραστέκεται ως πραγματικός φίλος. Ο ιερέας αντιλαμβάνεται το μαρτύριο της εξιλέωσης του Ερρίκου λόγω και δικών του βιωμάτων και προσπαθεί να τον βοηθήσει.

Ωστόσο ο Ερρίκος πρέπει μόνος του να βρει τον δρόμο για να επιστρέψει στη ζωή.

Ο δρόμος ανοίγεται και ένας νέος άνθρωπος εμφανίζεται, η Φανή η αδερφή του ιερέα, πολλά χρόνια χήρα, η οποία φέρει και εκείνη τα δικά της τραύματα.

Ο Ερρίκος αμφιταλαντεύεται για το αν δικαιούται μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή. Η φιλική του σχέση με τον ιερέα, η ανθρώπινη επαφή που αναπτύσσεται με την Φανή και το κάλεσμα της ζωής τού δίνουν τη δύναμη που χρειάζεται.

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ερρίκος (45 ετών)

Ελίζα (30 ετών)

Παπά Μιχάλης (52 ετών)

Φανή (41 ετών)

ΧΩΡΟΣ : Εσωτερικό φάρου. Ενιαίος χώρος. Ένα στρογγυλό παράθυρο στη μέση της σκηνης, δεξιά της σκηνης ένα μικρό κουζινάκι, στην άκρη μια εσωτερική σκάλα που οδηγεί στην κορυφή του φάρου, ένα τραπέζι με δύο καρέκλες στο κέντρο της σκηνης, δίπλα δεξιά μια βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία και ένα γραμμόφωνο, στην αριστερή πλευρά της σκηνης ένα μονό κρεβάτι και η πόρτα.

1η Σκηνή

Πρωί. Από το παράθυρο μπαίνουν οι ακτίνες του ήλιου και ακούγονται θαλασσοπούλια. Ο Ερρίκος και η Ελίζα κάθονται στο τραπέζι. Ο Ερρίκος σημειώνει στο ημερολόγιο τις εργασίες για τον φάρο. Η Ελίζα διαβάζει εφημερίδα.

Ελίζα : Μεταλλική δεξαμενή με δυόμισι εκατομμύρια γαλιόνια μελάσας εξεργάγη στην Βοστώνη. Σκοτώθηκαν 21 άνθρωποι και τραυματίστηκαν 150. Το κύμα από την μελάσα έφτασε τα 4 μέτρα! Πλημμύρισαν σπίτια και καταστήματα, μερικά ισοπεδώθηκαν. Οι πρώτες αναφορές της Αστυνομίας έστρεψαν τις υποψίες σε σαμποτάζ Ιταλών αναρχικών. Τελικά σύντομα απεδείχθη πως ήταν κακοτεχνία και ευθύνη της εταιρείας. Θάνατος κι αυτός όμως...

Ερρίκος : (ειρωνικά) Γλυκός...

Ελίζα : Τραγικό δεν είναι; Για φαντάσου ένα τεράστιο κύμα από μελάσα να σκεπάζει δρόμους, σπίτια, άμαξες, άλογα..., ό,τι βρίσκει στο διάβα του.

Ο Ερρίκος σηκώνει το κεφάλι του από το ημερολόγιο.

Ερρίκος : Ένα τσουνάμι από μελάσα. Να κάτι καινούριο, μέχρι τώρα ήξερα το τσουνάμι της θάλασσας.

Ελίζα : Είδες τι συμβαίνει στον κόσμο;

Ερρίκος : Ναι. (ξανασκύβει το κεφάλι και σημειώνει)

Η Ελίζα συνεχίζει να διαβάζει την εφημερίδα.

Ελίζα : Τέρμα οι πόλεμοι.

Ερρίκος : (αποροφημένος, γράφοντας στο ημερολόγιο χωρίς να σηκώσει το κεφάλι) Τι είπες;

Ελίζα : Οι άνθρωποι θα σταματήσουν να κάνουν πολέμους.

Ερρίκος : Ποιος το λέει αυτό;

Ελίζα : Η εφημερίδα.

Ερρίκος : Δηλαδή; Πώς θα γίνει αυτό;

Ελίζα : Δημιούργησαν λέει την Κοινωνία των Εθνών και οι χώρες δεν θα κάνουν πόλεμο μεταξύ τους. Δεν είναι καταπληκτικά νέα;

Ερρίκος : *(ειρωνικά)* Τώρα μάλιστα. Ησύχασα.

Ελίζα : Αφού το λέει η εφημερίδα.

Ερρίκος : *(ειρωνικά)* Τώρα ακόμα πιο πολύ.

Ελίζα : Λέει ψέματα;

Ο Ερρίκος σταματάει να σημειώνει.

Ερρίκος : Ένα ξέρω εγώ, όσες ... πώς την είπες;

Ελίζα : *(ξαναδιαβάζει από την εφημερίδα)* Κοινωνία των Εθνών.

Ερρίκος : Όσες τέτοιες κοινωνίες και να φτιάξουν, ο πόλεμος είναι στο αίμα του ανθρώπου.

Ελίζα : Μην είσαι απόλυτος Ερρίκο. Εδώ λέει ότι όλες οι διαφωνίες μεταξύ των χωρών θα λύνονται ειρηνικά με διαπραγματεύσεις και θα γίνονται συμφωνίες μεταξύ τους.

Ερρίκος : Η γη που γέννησε τον Κάιν και τον Άβελ δεν πρόκειται ποτέ να ησυχάσει από συγκρούσεις, επαναστάσεις και πολέμους, όσες συμφωνίες και να γίνουν.

Ελίζα : Μην είσαι απαισιόδοξος οι εποχές αλλάζουν.

Ερρίκος : Ο άνθρωπος όχι.

Ελίζα : Όχι;

Παύση.

Ερρίκος : *(σημειώνει στο ημερολόγιο και μουρμουρίζει)* Βάψιμο και αντικατάσταση της λάμπας. Να κανονίσω με τον παπά Μιχάλη.

Η Ελίζα σηκώνεται και βάζει μια πλάκα στο γραμμόφωνο. Ακούγεται ένα τραγούδι. Το σιγομουρμουρίζει και λιχνίζεται στον ρυθμό.

Ο Ερρίκος σταματά να σημειώνει και την κοιτάζει.

Ελίζα : Θυμάσαι;

Ερρίκος : Θυμάμαι.

Ελίζα : *(του δίνει το χέρι της για να χορέψει μαζί της)* Θα έρθεις;

Ο Ερρίκος κουνάει αρνητικά το κεφάλι. Η Ελίζα σηκώνει τους ώμους και συνεχίζει να σιγομουρμουρίζει τον σκοπό και να λιχνίζεται. Ο Ερρίκος την κοιτάζει.

Τέλος σκηνής

2η Σκηνή

Χτυπάει κάποιος την πόρτα. Ο Ερρίκος την ανοίγει και μπαίνει ο παπά Μιχάλης.

Παπά Μιχάλης : Καλημέρα Ερρίκο.

Ερρίκος : Καλημέρα παπά Μιχάλη. Πώς και από δω;

Παπά Μιχάλης : Είχα πάει να δώσω την ευχή στην Ευαγγελία. Σαράντισε σήμερα.

Ερρίκος : Στην Ευαγγελία ;

Παπά Μιχάλης : Την κόρη του μπάρμπα Γιάννη του φαροφύλακα, του προιατόχου σου. Την θυμάσαι; Όταν ήρθες εσύ να αναλάβεις τον φάρο ήταν ένα σαμιαμίδι. Αυτό το σαμιαμίδι έγινε μάνα, μιας κόρης 4 κιλά παρακαλώ.

Ερρίκος : *(κουνώντας το κεφάλι μουρμουρίζει)* Πώς πέρασαν τα χρόνια...Θα καθίσεις;

Παπά Μιχάλης : Αν κεράσεις καφέ.

Ερρίκος : Αμέ.

Ο παπά Μιχάλης κάθεται σε μια από τις δύο καρέκλες του τραπεζιού. Ο Ερρίκος πηγαίνει στην κουζίνα και έρχεται με ένα φλιτζάνι του καφέ και ένα ποτήρι νερό και τα ακουμπάει στο τραπέζι.

Παπά Μιχάλης : Από εφόδια πώς είσαι; Θες να πω να σου φέρουν από το χωριό;

Ερρίκος : Έχω κανονίσει με τον βαρκάρη. Θα μου φέρει με το καΐκι. Έτσι κι αλλιώς ένα κούτσουρο είμαι δεν έχω και μεγάλες ανάγκες. Αφού κάποια βράδια που ο αέρας λυσομανάει και η βροχή μαστιγώνει τον φάρο νιώθω πως είμαι το στοιχείο του φάρου. Ξεχασμένος από όλους. Καλά που υπάρχουν και εσύ.

Παπά Μιχάλης : *(πίνει μια γουλιά καφέ)* Υπερβολές. Την απομόνωση εσύ τη διάλεξες. Πόσες φορές σε έχω καλέσει να φάμε σπίτι μια Κυριακή και δεν έρχεσαι. Μέχρι τότε θα σε παρακαλάω.

Ερρίκος : Έχω και εγώ τα δικά μου.

Παπά Μιχάλης : Καιρός να τα αφήσεις πίσω και να προχωρήσεις.

Ερρίκος : Μια κουβέντα είναι.

Παπά Μιχάλης : Και απόφαση.

Ερρίκος : Ναι και απόφαση. Κάποια στιγμή θα ήθελα να μιλήσω... *(δεν τελειώνει τη φράση)*

Παπά Μιχάλης : Θα περιμένω.

Ερρίκος : Μην με παρεξηγείς είμαι περιεργός.

Ο παπά Μιχάλης πίνει μια ρουφηξιά από τον καφέ.

Παπά Μιχάλης : Με τα μερεμέτια πώς πας; Χρειάζεσαι βοήθεια;

Ερρίκος : Αυτές τις μέρες που ο καιρός είναι καλός, έχω προχωρήσει πολύ αλλά μια βοήθεια τη χρειάζομαι.

Παπά Μιχάλης : Όποτε με χρειαστείς, ξέρεις.

Ερρίκος : Ξέρω. Πάντως είσαι ειδική περίπτωση.

Παπά Μιχάλης : Δηλαδή;

Ερρίκος : Παπάς και μάστορας μαζί.

Παπά Μιχάλης : Πιάνουν τα χέρια μου, αυτό είναι όλο.

Ερρίκος : Αν δεν ήξερα ότι είσαι παπάς, θα 'λεγα ότι είσαι μάστορας, αγρότης, φιλόσοφος ώρες - ώρες, αλλά παπάς όχι.

Παπά Μιχάλης : Μπα; Γιατί; Είμαι ένας άνθρωπος που επέλεξε να ακολουθήσει τον δρόμο του Θεού.

Ερρίκος : Εγώ πάντως δεν τα πάω καλά μαζί Του.

Παπά Μιχάλης : Έχεις τον χρόνο να Τον γνωρίσεις.

Ερρίκος : *(γελώντας πικρά)* Μπα, έχω κόψει τις επαφές μαζί Του. Και Εκείνος δεν θέλει να με ξέρει.

Παπά Μιχάλης : Όποτε θες, μού λες να μεσολαβήσω να τα βρείτε.

Ερρίκος : Τώρα σε χρειάζομαι για μάστορα, εντάξει;

Παπά Μιχάλης : Εντάξει. Άντε να πηγαίνω. Υποσχέθηκα στη Φανή να μαζέψω λίγα χόρτα για να φτιάξει πίτα και θυμώνει άμα αργώ.

Ερρίκος : Πίτα ε... Χρυσοχέρα η αδερφή σου.

Παπά Μιχάλης : Ευτυχώς έμοιασε στη μάνα μας. Έτσι και εκείνη με τις πίτες και τα γλυκά του κουταλιού, δεν αφήνει τίποτα που να βγάζει η γη και να μην το κάνει φαγητό ή γλυκό. Όταν την ετοιμάσει θα της πω να σου κρατήσει. Χαιρετώ.

Ο παπά Μιχάλης κατευθύνεται στην πόρτα.

Ερρίκος : Στο καλό ...και σε ευχαριστώ.

Παπά Μιχάλης : *(γυρίζει και τον κοιτάζει απορημένος)* Γιατί με ευχαριστείς;

Ερρίκος : Από τότε που ήρθα εδώ, είσαι ο πρώτος άνθρωπος που γνώρισα και είσαι δίπλα μου σε ό,τι χρειαστώ. Και αν και παπάς σε νιώθω άνθρωπο δικό μου, αδερφό μου.

Παπά Μιχάλης : *(βάζει το χέρι του στον ώμο του Ερρίκου)* Η αγάπη φίλε μου, είτε είναι από τον Θεό είτε από τον άνθρωπο έχει μεγάλη δύναμη, φωτίζει τα σκοτάδια της ψυχής μας.

Παπά Μιχάλης : *(κατεβάζοντας το χέρι του)* Άντε γεια. Και όπως είπαμε όταν με χρειαστείς με τα μερεμέτια μου λες.

Ερρίκος : *Ναι.*

Ο παπά Μιχάλης φεύγει.

Τέλος σκηνής

3η Σκηνή

Ακούγονται σφυριές, ο Ερρίκος κάνει επιδιορθώσεις στον φάρο, ταυτόχρονα ακούγονται χτυπήματα στην πόρτα, μετά από αρκετά χτυπήματα ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η Φανή. Συνεχίζονται να ακούγονται σφυριές και η Φανή κάθεται διστακτικά στον χώρο κρατώντας ένα πιάτο με δύο κομμάτια πίτας σκεπασμένα με μια πετσέτα. Σταματούν οι σφυριές και εμφανίζεται ο Ερρίκος κατεβαίνοντας από την σκάλα. Βλέπει την Φανή και ξαφνιάζεται, μένει για λίγο κοκαλωμένος, κρατώντας το σφυρί στο χέρι του.

Φανή : Καλησπέρα.

Ερρίκος : Γεια.

Φανή : Χτυπούσα.

Ερρίκος : Ήμουν επάνω.

Φανή : Ναι άκουγα.

Ερρίκος : Μερεμέτια.

Φανή : *(τρίνοντας με τα χέρια της το πιάτο)* Έφερα λίγη χορτόπιτα.

Ο Ερρίκος παρατάει το σφυρί κάτω δίπλα του.

Ερρίκος : Σου είπε ο παπά Μιχάλης, ότι την λιμπίστηκα ε;

Φανή : *(χαμογελώντας συγκρατημένα)* Μου είπε ότι πέρασε.

Ερρίκος : Πανταχού παρών και τα πάντα πληρών.

Η Φανή στέκεται με το πιάτο στα χέρια. Ο Ερρίκος στέκεται απέναντί της και ξύνει τον σβέρο του.

Παύση.

Φανή : *(τρίνοντας την πίτα)* Ορίστε.

Ο Ερρίκος το παίρνει. Η Φανή κοιτάζει γύρω.

Ερρίκος : Μην πολυκοιτάς, το μαύρο μου το χάλι έχω.

Φανή : Να βοηθήσω...αν θες.

Ερρίκος : Μπα.

Παύση.

Φανή : Να φεύγω.

Ερρίκος : Καφέ; Μόνο καφέ κερνάει το μαγαζί δεν έχω τίποτε άλλο.

Φανή : Μια χαρά είναι ο καφές.

Ο Ερρίκος ακουμπάει το πιάτο με την πίτα στο τραπέζι. Μαζεύει το σφυρί που είχε παρατήσει και πηγαίνει να φτιάξει τον καφέ στο κουζίνακι. Η Φανή χαζεύει γύρω και πλησιάζει τη βιβλιοθήκη η οποία είναι γεμάτη βιβλία.

Φανή : (με παιδιάστικο θαυμασμό) Πω πω βιβλία! Τα έχεις διαβάσει όλα;

Ερρίκος : (ετοιμάζει τον καφέ και κοιτάει προς το μέρος της) Κάποια.

Φανή : Και θα τα διαβάσεις όλα;

Ερρίκος : Δεν ξέρω...μπορεί....δεν είναι όλα δικά μου.

Φανή : Ζηλεύω τους ανθρώπους που διαβάζουν βιβλία. Εγώ διαβάζω με δυσκολία. Με το ζόρι έμαθα λίγα γράμματα. Την εποχή την δική μου τα πράγματα ήταν δύσκολα, πού να βρεθεί δάσκαλος εδώ στην άκρη του κόσμου. Έτσι έμαθα αυτά τα λίγα που ξέρω από τον πάτερ, τον μορφωμένο της οικογένειας. Ο μόνος στην οικογένεια που έπαιρνε τα γράμματα, όχι σαν εμένα και τον Βασίλη.

Ερρίκος : Ποιον Βασίλη ;

Φανή : Τον αδερφό μας.

Ερρίκος : Δεν ήξερα ότι έχετε κι άλλο αδερφό.

Φανή : Δεν ζει. Χρόνια τώρα.

Ο Ερρίκος φέρνει τον καφέ και ένα ποτήρι νερό και τα ακουμπάει στο τραπέζι. Η Φανή κάθεται στο τραπέζι.

Πάυση.

Η Φανή παίρνει την πετσέτα από το πιάτο με την πίτα και την διπλώνει με αργές σχολαστικές κινήσεις. Ο Ερρίκος απορροφάται από τις κινήσεις της. Όταν τελειώνει το δίπλωμα της πετσέτας την ακουμπάει δίπλα της και κοιτάζει τον καφέ. Ο Ερρίκος κάθεται στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Η Φανή πίνει μια γουλιά καφέ.

Ερρίκος : (κοιτώντας την πίτα) Σήμερα δεν θα μαγειρέψω.

Φανή : Α. (μικρή παύση) Δηλαδή μαγειρεύεις;

Ερρίκος : Το παλεύω. Στα καράβια που μπάριαρα έχω δουλέψει από τα αμπάρια μέχρι τις μηχανές, αλλά στο μαγειρείο δεν μπήκα ποτέ. Και τα έφερε έτσι η ζωή και έγινα καθημερινά μάγειρας του εαυτού μου. Και όταν ο καιρός αγριεύει και δεν περνάει ούτε το καϊκι, εκεί να δεις πείνες...αλλά τι σου λέω.

Πάυση.

Φανή : Θα μπορούσα να σου φέρνω φαγητό, εγώ ή ο πάτερ, ένα πιάτο παραπάνω δεν είναι τίποτα.

Ερρίκος : Ε πώς δεν είναι, ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις επιλογές του. Επιλογή μου ήταν ο φάρος.....έτσι τα 'φερε η ζωή.

Φανή : *(με ξαφνική έκπληξη)* Και η μοναξιά ; Θέλω να πω, δεν σου λείπουν οι άνθρωποι;

Ερρίκος : *(στοχαστικά)* Η μοναξιά.

Φανή : Δεν φοβάσαι;

Ερρίκος : Τι να φοβηθώ;

Φανή : Τις νύχτες που ουρλιάζει ο αέρας και πέφτει το σκοτάδι, δεν φοβάσαι μόνος; Οι ψυχές των πνιγμένων στα ναυάγια περιπλανώνται λέει, γιατί δεν βρίσκουν ανάπαυση. Εγώ όταν ακούω θορύβους τις νύχτες από τον αέρα, κλείνω τα μάτια μου και τα αυτιά μου από τον φόβο.

Ερρίκος : *(γελώντας πικρά)* Τι να φοβηθώ; Αφού και εγώ φάντασμα είμαι. Το φάντασμα του φάρου. *(σοβαρεύοντας)* Όχι δεν φοβάμαι τα φαντάσματα που κόβουν βόλτες έξω που λες εσύ, αλλά αυτά που βρίσκονται μέσα στο κεφάλι μου, αυτά ναι, κάποιες φορές με φοβίζουν, και ξέρεις κάτι; Σε αυτά τα φαντάσματα δεν πιάνει να κλείσεις τα μάτια γιατί και να τα ξανανοιξείς βρίσκονται μπροστά σου, ούτε και τα αυτιά, γιατί ακούς συνέχεια τις φωνές τους μέσα στο κεφάλι σου.... Σε φόβισα.

Φανή : *(μουδιασμένα)* Λίγο...μιλάς περίεργα.

Ερρίκος : Έχεις γνωρίσει φαροφύλακα που να 'ναι στα καλά του;

Φανή : Μόνο εσένα ξέρω.

Ερρίκος : Μην με παίρνεις και πολύ τοις μετρητοίς. Μπορεί να μη στέκω και πολύ στα καλά μου.

Φανή : Εμένα πάντως μια χαρά γνωστικός μου φαίνεσαι.

Ερρίκος : Η θάλασσα σου παίρνει το μυαλό...

Μικρή παύση.

Φανή : ...και τη ζωή, ο άντρας μου ναυτικός ήταν.

Ο Ερρίκος σκύβει το κεφάλι του.

Ερρίκος : Άτυχη.

Φανή : Δεν ξέρω.

Ερρίκος : Πώς; Αν ζούσε...θα ήταν αλλιώς...καλύτερα.

Φανή : Μπορεί.

Παύση.

Ερρίκος : Για τις γυναίκες είναι αλλιώς οικογένεια, παιδιά. Δεν σου λείπουν;

Φανή : Δεν τα είχα για να μου λείψουν. Ούτε την οικογένεια, ούτε τα παιδιά. Καμιά φορά λέω πως είμαι τυχερή. Καλύτερα μόνη, παρά μάνα με ορφανά. Βλέπω τι περνάνε οι χήρες με παιδιά. Στερήσεις, αγωνίες, καημούς, τι φταίνε κι αυτές, τι φταίνε κι αυτά. Το γραφτό του δεν το ξέρει ο άνθρωπος. Η μοίρα μου δεν ήταν να γίνω μάνα. Γηροκόμησα τους γονείς μου με την βοήθεια του πάτερ και αν με έχει ο Θεός καλά θα γηροκομήσω κι αυτόν.

Ερρίκος : Πότε πνίγηκε ο...

Φανή : Πριν 20 χρόνια.

Ερρίκος : Πολλά.

Φανή : Προσπαθώ να θυμηθώ το πρόσωπό του...και δεν μπορώ.

Ο Ερρίκος σηκώνεται και πηγαίνει στη βιβλιοθήκη κοιτάζει τα βιβλία, της έχει γυρισμένη την πλάτη και την ακούει.

Φανή : *(σαν να μονολογεί)* Τι χρώμα είχανε τα μάτια του; Τι μού είπε πριν φύγει την τελευταία φορά; Δεν θυμάμαι. *(έντονα και κοφτά σαν να μοιράζεται με τον εαυτό της την αλήθεια)* Δεν ήθελα να τον παντρευτώ.

Ο Ερρίκος γυρίζει το κεφάλι αργά προς το μέρος της χωρίς να την κοιτάζει.

Φανή : *(σαν να μονολογεί)* Δεν ήθελα. Εκείνος ήθελε και με ζήτησε από τον πατέρα. Ήμουν 18, γιατί να θέλω να παντρευτώ; Η μάνα μου είπε ότι ήμουν τυχερή που βρέθηκε γαμπρός. Με το που παντρευτήκαμε μπάρκαρε σε καράβι. Άλλες γυναίκες έκλαιγαν από λύπη για τους άντρες τους που έφευγαν, εγώ έκλαιγα από χαρά. Όταν ήρθαν τα κακά μαντάτα το κλάμα μου ήταν για την λύτρωση. Κάποιες νύχτες που δεν με πιάνει ο ύπνος σιέφτομαι όλες αυτές τις ιστορίες με τα φαντάσματα και φοβάμαι. Νομίζω ότι με ψάχνει να μου ζητήσει τον λόγο. Αλλά μήπως φταίω; Φταίω για αυτά που νιώθω; Τελικά γεννιόμαστε μόνοι και πεθαίνουμε κατάμονοι, ψέματα;

Η Φανή παίρνει την καλά διπλωμένη πετσέτα στα χέρια της και σηκώνεται να φύγει.

Ερρίκος : Περιμένε.

Παίρνει ένα βιβλίο από την βιβλιοθήκη και το δίνει στη Φανή.

Ερρίκος : Πάρτο.

Φανή : Μα σου είπα ...με δυσκολεύουν τα βιβλία.

Ερρίκος : Αυτό θα σε βοηθήσει.

Φανή : (συλλαβιστά και αργά διαβάζει τον τίτλο) Τα ψηλά βουνά. (κρατώντας το σαν κάτι πολύτιμο). Θα το προσέχω. Ευχαριστώ.

Στιγμαίο σκοτάδι.

Τέλος σκηνής

4η Σκηνή

Ακούγονται οι φωνές του παπά Μιχάλη και του Ερρίκου καθώς και χτύποι από τις εργασίες που κάνουν στον φάρο. Ξαφνικά ακούγεται μπουμπουνητό και ξεκινάει δυνατή βροχή. Μπαίνουν στον φάρο βρεγμένοι. Τινάζουν τα πανωφόρια τους.

Παπά Μιχάλης : Πάνω στην ώρα. Ευτυχώς προλάβαμε να τελειώσουμε.

Ερρίκος : Γερό μπουρίνι.

Παπά Μιχάλης : Ναι.

Ο παπά Μιχάλης βγάζει το πανωφόρι του και το κρεμάει στην καρέκλα. Το ίδιο κάνει και ο Ερρίκος. Κάθονται.

Ερρίκος : Το βλέπω να κρατάει.

Παπά Μιχάλης : Έτσι δείχνει.

Φωτίζει το εσωτερικό του φάρου μια αστραπή και ακολουθεί δυνατό μπουμπουνητό.

Ερρίκος : Έχει να ρίξει...

Παπά Μιχάλης : Ελπίζω να μαζεύτηκε η Φανή.

Ερρίκος : Ήταν έξω.

Παπά Μιχάλης : Από το μεσημέρι.

Η βροχή ακούγεται πιο δυνατή και έντονη.

Ερρίκος : Απόγευμα και σκοτείνιασε.

Ο Ερρίκος ανάβει μια λάμπα και την βάζει στο τραπέζι.

Ερρίκος : Παπά Μιχάλη, εδώ θα το βγάλεις μού φαίνεται το βράδυ.

Παπά Μιχάλης : Όπως πάει...

Ερρίκος : Θα 'χω και γω παρέα... πρώτη φορά.

Παπά Μιχάλης : Η Φανή μόνο...

Ερρίκος : Μην ανησυχείς, ξέρει να φυλάγεται.

Παπά Μιχάλης : Όσο να πεις την έχω έννοια.

Ερρίκος : Και εκείνη εσένα.

Παπά Μιχάλης : Από τότε που μείναμε μονάχοι μας, ο ένας φροντίζει τον άλλον. Όμως...

Ερρίκος : Τι;

Παπά Μιχάλης : Είναι ακόμα νέα.

Ερρίκος : Και σένα δεν σε πήραν τα χρόνια.

Παπά Μιχάλης : Ο δρόμος ο δικός μου είναι χαραγμένος χρόνια, της Φανής όμως ...

Ερρίκος : Τυχερά είναι αυτά.

Παπά Μιχάλης : Την ρότα στην ζωή την βάζουμε εμείς.

Ερρίκος : Την ρότα ε;

Παπά Μιχάλης : Είδες; Εσύ είσαι ο θαλασσινός εγώ μιλάω σαν ναυτικός.

Ερρίκος : Για να σε καταλαβαίνω.

Παπά Μιχάλης : Μήπως η ζωή δεν είναι σαν τη θάλασσα; Και εμείς ταξιδευτές. Δεν λέμε το ταξίδι της ζωής;

Ερρίκος : Το ταξίδι της ζωής. Από ταξίδια ξέρω πολλά και αν πεις για θάλασσες, εκείνες έμαθα να τις κουμαντάρω. Η ζωή είναι άλλο πράγμα.

Παπά Μιχάλης : Γιατί το λες αυτό; Και κείνη σαν τη θάλασσα είναι. Χωρίς όρια. Άγνωστη. Απρόβλεπτη. Και όμορφη συνάμα.

Ερρίκος : (γελώντας) Ε λοιπόν μα την πίστη μου, ναυτικός έπρεπε να γίνεις.

Παπά Μιχάλης : (γελώντας) Σαν να μην έχεις άδικο.

Ερρίκος : Πώς και παπάς;

Παπά Μιχάλης : Ας πούμε ότι στο ταξίδι μου βρήκα θαλασσοταραχή και ναυάγησα. Σώθηκα χάρη στη φώτισή Του.

Ερρίκος : Ναυαγός της ζωής λοιπόν.

Παπά Μιχάλης : Πες το κι έτσι.

Πάυση.

Ερρίκος : Ωραίες οι φιλοσοφίες αλλά εγώ πείνασα. Πάω να φέρω κάτι να φάμε.

Πηγαίνει στο κουζινάκι.

Ερρίκος : Θα φέρω και ρετσίνα.

Παπά Μιχάλης : Θα το τσούζουμε.

Ερρίκος : Μιας και σε έχω παρέα μ'αυτόν τον παλιόκαιρο.

Φέρνει πιάτα και ποτήρια με την ρετσίνα.

Παπά Μιχάλης : *(σηκώνει ψηλά το ποτήρι του)* Ο Θεός το καλό.

Ερρίκος : Στην υγεία μας.

Πίνουν.

Ερρίκος : Διαμάντι η ρετσίνα..

Ακούγονται δυνατή βροχή και αέρας.

Ερρίκος : Πάω πάνω να ριζώ μια ματιά.

Ο Ερρίκος ανεβαίνει στον φάρο. Ο παπά Μιχάλης παίρνει τα εργαλεία και αρχίζει να τα λαδώνει. Ο Ερρίκος κατεβαίνει.

Ερρίκος : Εντάξει. Καλά που φτιάξαμε την λάμπα. Μ' αυτόν τον καιρό δεν ξέρω τι θα γινόταν.

Τι κάνεις;

Παπά Μιχάλης : Λαδώνω τα εργαλεία μην σκουριάσουν.

Ερρίκος : Άστα και έλα να πιούμε κάνα ποτηράκι ακόμα.

Σηκώνει το ποτήρι του και περιμένει τον παπά Μιχάλη. Αφήνει τα εργαλεία ο παπά Μιχάλης σηκώνει το ποτήρι του και τσουγκρίζουν. Πίνουν.

Παπά Μιχάλης : Αλήθεια δεν μου έχεις πει πώς εσύ ναυτικός πράμα και κλειστηρες εδώ;

Ερρίκος : Ας πούμε ναυαγός και γω. Μόνο που εγώ δεν περιμένω κανέναν να με σώσει.

Παπά Μιχάλης : Τα καταφέρνεις;

Παύση.

Παπά Μιχάλης : Δεν σε νοιάζει;

Ο Ερρίκος σηκώνεται από την καρέκλα και αποφεύγει να τον κοιτάξει.

Ερρίκος : Τι τα θες; Ένα χαμένο κορμί ή μουν πάντα.

Παπά Μιχάλης : Εδώ τι κάνεις; Κρύβεσαι;

Ερρίκος : Ναι.

Παπά Μιχάλης : Από ποιόν;

Παύση.

Παπά Μιχάλης : Θα μου πεις;

Ερρίκος : Άσε καλύτερα τα κριματά μου είναι μεγάλα.

Παπά Μιχάλης : Βγάλτα από μέσα σου.

Ερρίκος : Δεν θέλω να εξομολογηθώ παπά Μιχάλη.

Παπά Μιχάλης : Για σένα δεν είμαι παπάς, είμαι φίλος...,το ξέρεις.

Ερρίκος : Ο φίλος σου είναι ένα ρεμάλι, ένας δολοφόνος.

Παπά Μιχάλης : Τόσα χρόνια σε ξέρω, τι είναι αυτά που λες;

Ο Ερρίκος πιάνει το ποτήρι του και το γεμίζει ρετσίνα, γεμίζει και το ποτήρι του παπά Μιχάλη και κάθεται.

Ερρίκος : Κι όμως...

Παύση.

Ερρίκος : Η ζωή μου έφερε το πιο όμορφο και καλοσυνάτο πλάσμα στον κόσμο. Οι δικοί της δεν με ήθελαν και με το δίκιο τους. Ναυτικός ήμουν. Εκείνη δασκάλα και από καλή οικογένεια. Τον καλύτερο θα μπορούσε να έχει. Την Ελίζα την ερωτεύτηκα από όταν την πρωτόδα. Ένωσα τυχερός που με αγάπησε και με παντρεύτηκε. Εμένα. Τον επιπόλαιο. Τον αλήτη. Και την έχασα.

Παπά Μιχάλης : Λυπάμαι.

Ερρίκος : Εκείνη να λυπάσαι. Που έμπλεξε μαζί μου. Με το που μπάραρα, γινόμουν ένας άλλος, δεν ξέρω τι με έπιανε, λες και με καβαλούσε ο διάολος. Με το που πιάναμε λιμάνι έπεφτα στα θηλυκά σαν ζώο. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά μόνο οι γυναίκες και το πιστί.

Παπά Μιχάλης : Τα έχετε αυτά οι ναυτικοί...τόσο καιρό μακριά από τις γυναίκες σας.

Ερρίκος : Έτσι δικαιολογούσα τα παραστρατήματά μου. Κάποιες φορές ένιωθα άσχημα. Την έβλεπα στον ύπνο μου να με κοιτάζει με παράπονο και έκλαιγα, αλλά όταν ξυπνούσα γινόμουν το ίδιο ρεμάλι. Μετά από κάθε περιπέτεια τής έπαιρνα και ένα δώρο, για να τα έχω καλά με τη συνείδησή μου. Κι αυτή κάθε φορά που γύριζα με αγκάλιαζε με χαρά και λαχτάρα και τότε με έπιαναν οι ενοχές μου. Ώρες ώρες από τον τρόπο που με κοιτούσε καταλάβαινα ότι ήξερε για τα τσιλημπουρδίσματά μου. Ποτέ της όμως δεν με κατηγόρησε, δεν παραπονέθηκε, δεν με κατσάδιασε όπως κάθε γυναίκα στην θέση της.

Παπά Μιχάλης : Ίσως δεν ήθελε να χαλάσει την σχέση σας, γιατί σε αγαπούσε.

Ερρίκος : Ναι με αγαπούσε.

Παπά Μιχάλης : Κι εσύ την αγαπούσες.

Ερρίκος : Δεν την αγάπησα όσο της άξιζε.

Παπά Μιχάλης : Μην βασανίζεσαι. Τι μπορείς να κάνεις;

Ερρίκος : Τίποτα πια αφού...

Πάυση

Ερρίκος : Πέθανε.

Παπά Μιχάλης : (κάνει τον σταυρό του) Ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή της. Πώς;

Ερρίκος : Την σκότωσα ...και όχι μόνο αυτή.

Παπά Μιχάλης : Τι λες;

Ερρίκος : Και το παιδί μας.

Παπά Μιχάλης : Δεν μπορεί...

Γεμίζει το ποτήρι του και πίνει μονορούφι.

Παπά Μιχάλης : Έλα ησύχασε.

Ερρίκος : Δεν μπορώ να ησυχάσω. Υπάρχουν στιγμές που την βλέπω να κάθεται δίπλα μου. Να, όπως εσύ τώρα. Είναι αληθινή. Την ακούω. Την μυρίζω. Ζει μαζί μου.

Πιάνει το κεφάλι του.

Παύση.

Ερρίκος : Χάνω το μυαλό μου.

Παπά Μιχάλης : (προσπαθώντας να τον συνεφέρει) Ερρίκο.

Ερρίκος : Είμαι κτήνος. Ξέρεις πώς την αντάμειψα για την αγάπη της; (έντονα) Την κόλλησα σύφιλη. Καταλαβαίνεις τώρα;

Παπά Μιχάλης : Κύριε Ιησού Χριστέ.

Ερρίκος : Την αρρώστησα.

Παπά Μιχάλης : Ήξερες ότι...

Ερρίκος : Όχι δεν ήξερα ότι το είχα. Εκείνη το έμαθε όταν απέβαλε. “Σύφιλη” τής είπαν οι γιατροί και έκανε την θεραπεία.

Παπά Μιχάλης : Δεν τα κατάφερες;

Ερρίκος : Θεραπεύτηκε, αλλά δεν θα μπορούσε να κάνει πια παιδιά. Ειρωνεία της τύχης... και έγινε δασκάλα από αγάπη για τα παιδιά.

Παύση.

Ερρίκος : Θυμάμαι όταν μου είπε ότι ήταν έγκυος. Είχε στρώσει το τραπέζι στο σαλόνι με το κεντητό λευκό τραπεζομάντιλο και το καλό σερβίτσιο. Εκεί που τρώγαμε, σηκώθηκε έβαλε στο γραμμόφωνο την πλάκα με το αγαπημένο της τραγούδι και άρχισε να χορεύει, μου έτεινε το χέρι της να χορέψω μαζί της. Την ώρα εκείνη που χορεύαμε μου ψιθύρισε στο αυτί το νέο. Ήταν τόσο ευτυχισμένη και ένιωσα κι εγώ ο πιο χαρούμενος άνθρωπος στον κόσμο.

Παπά Μιχάλης : Τότε πώς;

Ερρίκος : Αυτοκτόνησε.

Παπά Μιχάλης : (σοκαρισμένος) Ερρίκο.

Ερρίκο : Δηλαδή την σκότωση.

Παύση.

Ερρίκος : Βλέπεις παπά Μιχάλη γιατί δεν τα πάω καλά με τον Θεό σου; Γιατί κανακεύει τον άσωτο, τον αμαρτωλό, ένα χαμένο κορμί σαν και μένα και άφησε εκείνη να πεθάνει. Εκείνη πλήρωσε για τις δικές μου αμαρτίες.

Παπά Μιχάλης : Πιστεύεις λοιπόν ότι είσαι ευνοημένος;

Ερρίκος : Ναι. Εγώ έπρεπε να πληρώσω. Εγώ είχα την αρρώστια. Εγώ έφταιξα.

Παπά Μιχάλης : Σάμπως δεν πληρώνεις ; Αφού τυραννιέσαι.

Ερρίκο : Έτσι πρέπει. Τι άλλο μένει;

Παπά Μιχάλης : Ο άνθρωπος δεν είναι άβουλο ον. Αυτός ορίζει την ζωή του. Ο Θεός δεν τιμωρεί, ούτε κανακεύει Ερρίκο, είναι δίπλα μας αφουγκράζεται τις επιθυμίες και τις ανάγκες μας και μας δείχνει το δρόμο όταν χαθούμε. Μέσα σου, βρίσκεται η συγχώρεση. Αυτός είναι ο δρόμος που σου δείχνει Εκείνος.

Ερρίκος : Δεν ζητώ συγχώρεση. Δεν μου αξίζει.

Παπά Μιχάλης : Κι όμως.

Ερρίκος : Τώρα μιλάς σαν παπάς;

Παπά Μιχάλης : Φίλος, δεν είπαμε;

Ερρίκος : Ούτε την φιλία σου αξίζω. Ντρέπομαι.

Παπά Μιχάλης : Εμένα;

Ερρίκος : Έπεσα στα μάτια σου. Αν δεν θες να ξανάρθεις δεν θα σε παρεξηγήσω.

Παπά Μιχάλης : Τι είναι αυτά που λες; Υπάρχει άνθρωπος χωρίς να κουβαλάει και ένα φορτίο σε αυτή την ζωή;

Ερρίκος : Το δικό μου είναι ασήκωτο.

Παπά Μιχάλης : Αλίμονο αν βάζαμε στην ζυγαριά το φορτίο του καθενός μας.

Ερρίκος : Είσαι καλός άνθρωπος παπά Μιχάλη. Τι φορτίο να κουβαλάς εσύ;

Παπά Μιχάλης : Μην το λες ...είπαμε ο καθένας το δικό του.

Αστραπή και δυνατή βροντή τραντάζει τον φάρο.

Τέλος σκηνής

5η Σκηνή

Πετάγονται και οι δύο όρθιοι.

Ερρίκος : Πάω να δω.

Ο Ερρίκος ανεβαίνει στον φάρο.

Παπά Μιχάλης : Πρόσεχε.

Ο Ερρίκος κατεβαίνει ανήσυχος και βρεγμένος.

Παπά Μιχάλης : Κεραυνός ήταν;

Ερρίκος : Μάλλον, αλλά κάτι είδα κάτω. Σαν ένα κουφάρι ζώου, δεν ξεχώρισα μες στο σιοτάδι.

Φοράει το πανωφόρι του βιαστικά.

Παπά Μιχάλης : Έρχομαι και εγώ.

Ερρίκος : Κάτσε κάτω εσύ, άμα χρειαστώ βοήθεια θα σε φωνάξω.

Παίρνει μια λάμπα και φεύγει.

Παπά Μιχάλης : *(φωνάζει)* Πρόσεχε μην είναι καν' αγρίμι λαβωμένο απ' τον κεραυνό. Μη σου χιμήξει.

Ερρίκος : *(φωνάζει ανήσυχος)* Παπά Μιχάλη... γρήγορα.

Τρέχει ο Παπά Μιχάλης στην πόρτα και εκείνη τη στιγμή μπαίνει ο Ερρίκος έχοντας στα χέρια αναισθητη την Φανή. Είναι βρεγμένοι.

Παπά Μιχάλης : *(ψελλίζει με έκπληξη και ανησυχία)* Φανή.

Ερρίκος : Βοήθησέ με να την βάλουμε στο κρεβάτι.

Την ακουμπάνε με προσοχή στο κρεβάτι. Ο παπά Μιχάλης της απομακρύνει από το πρόσωπο τα βρεγμένα της μαλλιά και της πιάνει το χέρι για να μετρήσει τον σφυγμό της .

Παπά Μιχάλης : Ευτυχώς. Γρήγορα, φέρε κουβέρτες. Πρέπει να της βγάλω τα βρεγμένα και να την κρατήσουμε ζεστή.

Παπά Μιχάλης : *(της τρίβει τα χέρια)* Φανή; Φανή;

Φανή : Ήρθα να σε βρω.

Παπά Μιχάλης : Σε καλό σου. Με αυτόν τον χαλασμό;

Φανή : Έπρεπε...να σου μιλήσω.

Ο Ερρίκος φέρνει δύο κουβέρτες.

Ερρίκος : Παραληρεί.

Παπά Μιχάλης : Τι την έπιασε και βγήκε να με ψάξει.

Ο παπά Μιχάλης γδύνει την Φανή και την σκεπάζει καλά με τις κουβέρτες. ο Ερρίκος απομακρύνεται.

Παπά Μιχάλης : Ο Θεός να την λυπηθεί μην αρπάξει καμιά πνευμονία.

Ερρίκος : Να πάω στο χωριό να βρω τον γιατρό;

Παπά Μιχάλης : Όχι θα κάνω εγώ ό,τι χρειάζεται.

Ακούγεται η Φανή να τρέμει και να παραμιλάει.

Φανή : Πάτερ, πάτερ...

Παπά Μιχάλης : Εδώ είμαι Φανή.

Φανή : Δεν άντεχα άλλο...

Ερρίκος : Δεν σε ακούει, παραμιλάει.

Παπά Μιχάλης : Έχει ρίγη, ανεβάζει πυρετό.

Ερρίκος : Πρέπει να ήταν πολλή ώρα έξω.

Παπά Μιχάλης : Καλά που την είδες.

Φανή : Νερό...λίγο νερό.

Παπά Μιχάλης : *(ακουμπάει το χέρι του στο κεφάλι της)* Ψήνεται.

Ο Ερρίκος φέρνει ένα ποτήρι νερό και το δίνει στον παπά Μιχάλη και εκείνος βοηθάει την Φανή να πιει.

Παπά Μιχάλης : Έχεις καθόλου ζύδι;

Ερρίκος : Έχω.

Παπά Μιχάλης : Και τίποτα πανιά.

Ερρίκος : Πανιά;

Παπά Μιχάλης : Για κομπρέσες.

Ερρίκος : Α.

Ο Ερρίκος πιάνει μια φανέλα του την σκίζει και μαζί με ένα ποτήρι με ξύδι τα πηγαίνει στον παπά Μιχάλη.

Ο παπά Μιχάλης παίρνει τα κομμάτια της φανέλας τα κόβει σε λωρίδες, τις βουτάει στο ποτήρι με το ξύδι και τις βάζει στο μέτωπο της Φανής.

Η Φανή ψήνεται στον πυρετό και παραμιλάει.

Φανή : Πάτερ...πάτερ...

Παπά Μιχάλης : Εδώ είμαι.

Φανή : Δεν γύρισες.

Παπά Μιχάλης : Με έπιασε το μπουρίνι και περίμενα να περάσει.

Φανή : Σε περίμενα.

Παπά Μιχάλης : Ανησύχησες Φανή μου;

Φανή : Οι σκιές! Οι σκιές!

Παπά Μιχάλης : Ποιες σκιές;

Ερρίκος : Φοβήθηκε μοναχή της, φαίνεται. Οι αστραπές.

Παπά Μιχάλης : Κι άλλες φορές έχει μείνει στο σπίτι με παλιόκαιρο.

Ερρίκος : Έλειπες όλο το βράδυ.

Ο παπά Μιχάλης συνεχίζει να της βάζει κομπρέσες.

Παπά Μιχάλης : Δεν πρέπει να ανέβει άλλο ο πυρετός. Ας ελπίσουμε οι κομπρέσες.

Παπά Μιχάλης : (βάζοντάς κομπρέσες στην Φανή) Τι σε έπιασε, βρε ευλογημένο; Θα γύριζα.

Ο Ερρίκος ανεβαίνει στον φάρο. Ο παπά Μιχάλης συνεχίζει να βάζει κομπρέσες στην Φανή.

Φανή : Πάτερ.

Παπά Μιχάλης : Ναι Φανή.

Φανή : Είδα το κάστρο. Φωτισμένο.

Παπά Μιχάλης : Το κάστρο;

Φανή : *(πετάει από πάνω της τις κουβέρτες)* Ζεσταίνομαι.

Παπά Μιχάλης : Έλα να πιες λίγο νερό.

Της δίνει λίγο νερό να πει.

Παπά Μιχάλης : Καλύτερα;

Η Φανή νεύει καταφατικά.

Παπά Μιχάλης : Ξεκουράσου. Όλα θα πάνε καλά.

Η Φανή ηρεμεί και αποκοιμείται. Ο Ερρίκος κατεβαίνει από τον φάρο.

Ερρίκος : Πώς πάει;

Παπά Μιχάλης : Θα συνέλθει. Ο κερραυνός φαίνεται την τίναξε, δόξα τω Θεώ που δεν την έκαψε.

Ο Ερρίκος κάθεται στην καρέκλα. Πηγαίνει και ο παπά Μιχάλης και κάθεται.

Παπά Μιχάλης : Τι ήταν κι αυτό; Τι την έπιασε και βγήκε; Αυτά δεν τα κάνει. Ξέρει ότι ο καιρός εδώ πάνω δεν αστειεύεται.

Ερρίκος : Θα τρόμαξε.

Παπά Μιχάλης : Έχει μάθει να μένει μόνη της. Τι την τρόμαξε; Στο παραμιλητό της κάτι έλεγε για σκιές.

Ερρίκος : Ναι.

Παπά Μιχάλης : Και το άλλο που είπε για το κάστρο.

Ερρίκος : Το κάστρο;

Παπά Μιχάλης : Ναι ότι το είδε φωτεινό.

Ερρίκος : Παράξενο. Από τις αστραπές ίσως.

Παύση.

Παπά Μιχάλης : Αν πάθαινε κάτι η Φανή...

Ερρίκος : Πάει πέρασε.

Παπά Μιχάλης : Αν έχανα κι αυτή...

Ερρίκος : Είχατε κι άλλον έναν αδερφό.

Παπά Μιχάλης : Τον Βασίλη, ήταν ο μεγαλύτερος.

Ερρίκος : Δεν έτυχε να μου μιλήσεις για αυτόν.

Παπά Μιχάλης : Δεν το έφερε η κουβέντα.

Ερρίκος : Πώς; Εννοώ, πώς χάθηκε;

Παπά Μιχάλης : Σε καυγά.

Ερρίκος : Α. Στο χωριό; Καμιά βεντέτα;

Παπά Μιχάλης : Στην Αθήνα.

Ερρίκος : Τι έκανε εκεί;

Παπά Μιχάλης : Ήρθε να βρει εμένα. Σπούδαζα.

Ερρίκος : Μπα; Σπούδαζες;

Παπά Μιχάλης : Γιατρός.

Ερρίκος : Γιατρός ε;

Παπά Μιχάλης : Δεν πήρα το πτυχίο, τα παράτησα.

Ερρίκος : Πώς έτσι;

Παπά Μιχάλης : Υπήρξα και εγώ όπως είπες... άσωτος. Ήμουν ο δεύτερος γιος. Αυτός που έπαιρνε τα γράμματα και που οι δικοί του τον έστειλαν στην Αθήνα να γίνει γιατρός. Μετά από λίγο καιρό όμως απέκτησα και ένα χούι. Το χαρτί.

Ερρίκος : Άτιμο πράγμα.

Παπά Μιχάλης : Ξέχασα και σπουδές και διαβάσματα, ώσπου τα πράγματα αγρίεψαν. Έχανα

πολλά λεφτά και ζητούσα συνέχεια από τους δικούς μου. Εκείνοι ανησύχησαν και έστειλαν τον Βασίλη να μάθει τι γίνεται. Η μαχαιριά που σκότωσε τον Βασίλη ήταν για μένα. Ήρθαν από το σπίτι κάτι καθάρματα να με απειλήσουν να τους δώσω τα λεφτά που χρωστούσα και πάνω στον καυγά ο Βασίλης μπήκε στη μέση κι έφαγε την μαχαιριά.

Ερρίκος : Κουβαλάς και συ το φορτίο σου.

Παπά Μιχάλης : Βλέπεις δεν είσαι ο μόνος Ερρίκο. Αλλά και ο άσωτος κάποια στιγμή βρίσκει τον δρόμο του, παρά τον πόνο που προκάλεσε και έχει μέσα του.

Ερρίκος : Γύρισες.

Παπά Μιχάλης : Ναι. Ανέλαβα τα χωράφια. Η γη είναι γιατρός στην ανάστατη ψυχή. Τα χώματα κι οι λάσπες. Όσπου ο Θεός με λυπήθηκε και έφερε στον δρόμο μου τον πατέρα Ιγνάτιο. Εκείνος με έσωσε από τους δαίμονες που με κυνηγούσαν. Και έτσι μετά τον θάνατό του χρίστηκα ιερέας.

Ερρίκος : Ξέρεις πώς είναι. Άρα λοιπόν.

Παπά Μιχάλης : Ξέρω.

Ερρίκος : Τώρα θα στο πω. Ποτέ δεν μου πολυγέμιζες το μάτι για παπάς. Από την αρχή που σε γνώρισα. Μα έλεγα κι εγώ παπάς άνθρωπος να σκάβει και να φροντίζει την γη σαν χωρικός, να φτιάχνει ό,τι χαλάει σαν μάστορας, να μιλάει σαν φιλόσοφος και να με καταλαβαίνει λες και μπάρκαραμε μαζί σε καράβι; Τι διάολο παπάς είναι αυτός; Εγώ με δαύτους παρτίδες δεν είχα ποτέ μου και ούτε κι ήθελα να αποκτήσω. Μέχρι που βρήκα εσένα.

Παπά Μιχάλης : Δεν λένε ότι τα ράσα δεν κάνουν τον παπά;

Ερρίκος : (γελώντας) Δεν έχεις κι άδικο.

Παύση.

Παπά Μιχάλης : Εγώ πάλι όταν σε γνώρισα κατάλαβα ότι ένα μαράζι σε έτρωγε. Έβλεπα να τυραννιέσαι. Κι ας μη μου 'χες μιλήσει.

Ερρίκος : Δεν το 'χω με τα λόγια.

Παπά Μιχάλης : Μου μίλησε η ψυχή σου. Αυτήν άκουσα.

Ερρίκος : Είσαι έξυπνος άνθρωπος αυτό είναι.

Παπά Μιχάλης : Δεν είμαι έξυπνος. Με νοιάζουν οι άνθρωποι.

Ερρίκος : Πώς ήταν το νησί όταν γύρισες;

Παπά Μιχάλης : Όπως το άφησα. Πολλή φτώχεια. Το βίός μας ήταν τα χωράφια. Στεριανοί βλέπεις. Υπήρχαν και οικογένειες ναυτικές. Από ναυτική οικογένεια ήταν ο συγχωρεμένος ο γαμπρός μου ο Κωνσταντής. Σ' αυτό το νησί οι μισοί έχουμε δέσει τη ζωή μας με την στεριά και οι άλλοι μισοί με την θάλασσα. Έπεσα με λύσσα στη γη. Χέρια δεν υπήρχαν, ό,τι έκανα μόνος μου με την Φανή. Ο πατέρας μου μετά τον θάνατο του Βασίλη κατάπεσε. Βλέπεις σε εκείνον είχε στηριζέι όλες τις ελπίδες του για τα χωράφια. Το μαράζι του για μένα ήταν ότι δεν έγινα γιατρός. Ήρθε και ο θάνατος του Κωνσταντή. Η μάνα μου έλεγε ότι κάποιος μας καταράστηκε. Πήγαινε κάθε μέρα και άναβε το καντήλι του Βασίλη και μετά θυμιάτιζε. Μεγάλο μαράζι ο χαμός του. Τι τα θες. Δεν παραπονιέμαι όμως, (κάνοντας τον σταυρό του) δόξα να χει ο Μεγαλοδύναμος, μάς έχει κάτω από τη σκέπη Του και δεν μας αφήνει να πεινάσουμε. Εσένα, πώς σου φάνηκε ο τόπος μας όταν ήρθες;

Ερρίκος : Για μένα ήταν το τελευταίο ταξίδι. Όταν έφτασα, ήξερα ότι εδώ θα αφήσω τα κόκαλά μου. Θυμάμαι ότι παρ όλη την ζέστη και την μπουνάτσα της μέρας, εγώ ένιωθα θαλασσοδαρμένος. Και τον φάρο όταν τον είδα να κρέμεται από τον βράχο, για φυλακή μού έκανε. Στο μονοπάτι με τα αγιάθια, τις πέτρες και τους βράχους όμως, βρήκα τον δρόμο μου. Τα αγρίμια με τα στοιχεία της φύσης έγιναν η παρέα μου. Η αγριάδα που γνώρισα σε τούτο τον τόπο μού ταιριαζε. Απο δω πάνω ανασαίνω την θάλασσα. Κι ο κάμπος...

Η Φανή ανασηκώνεται.

Φανή : Πάτερ;

Σηκώνεται ο παπά Μιχάλης και την πλησιάζει.

Παπά Μιχάλης : Εδώ είμαι. Πώς είσαι;

Φανή : Καλά.

Παπά Μιχάλης : Τι νιώθεις;

Φανή : Πεινάω...

Παπά Μιχάλης : Καλό σημάδι.

Ερρίκος : Να κοιτάζω.

Παπά Μιχάλης : Άσε. Ξημέρωσε σχεδόν. Θα πάω από το σπίτι να φέρω λίγο γάλα και ψωμί. Θα φέρω και καθαρά ρούχα για την Φανή. Λίγο να συνέλθει και μετά θα την πάρω. Δεν θα αργήσω. Εσύ Φανή ξεκουράσου, κλείσε τα μάτια σου. Θα φέρω φαγητό. Κλείσε τα μάτια σου.

Φανή : Ναι.

Ερρίκος : Την λάμπα μην ξεχάσεις δεν έφεξε ακόμα.

Παπά Μιχάλης : Καλά λες.

Ερρίκος : Πρόσεχε κει έξω στα σκοτάδια.

Παπα Μιχάλης: Τι πράγμα;

Ερρίκος: Τ' αγρίμια.

Ο παπά Μιχάλης φεύγει.

Τέλος σκηνής

6η Σκηνή

Ο Ερρίκος κάθεται στο τραπέζι και σημειώνει στο ημερολόγιο. Η Φανή κλείνει τα μάτια της. Δεν μπορεί να κοιμηθεί, γυρνάει μια από τη μια πλευρά και μια από την άλλη. Ξαφνικά ανασηκώνεται.

Φανή : Το διαβάζω.

Ερρίκος : Ποιο;

Φανή : Το βιβλίο που μου 'δωσες.

Ερρίκος : (χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από το ημερολόγιο) Και;

Φανή : Μ' αρέσει...διαβάζω αργά μόνο.

Παύση.

Φανή : Κρίμα όμως...

Ερρίκος : Γιατί;

Φανή : Η παρέα που ζει στο βουνό είναι μόνο αγόρια.

Παύση.

Φανή : Χάθηκε να 'ναι και κάνα κορίτσι; Ζουν τόσες περιπέτειες, στις καλύβες, στο ποτάμι, στο δάσος. Κάνουν ό,τι θέλουν και δεν φοβούνται.

Ερρίκος : Ναι ε;

Φανή : Χάνονται νύχτα μες στο δάσος και τα βάζουν με άγρια ζώα ακόμα και με τα στοιχειά.

Παύση.

Φανή : Έτσι κι εγώ...χθες το αποφάσισα.

Ερρίκος : Τι;

Φανή : Να σταματήσω να φοβάμαι.

Παύση.

Ο Ερρίκος σηκώνει το κεφάλι του από το ημερολόγιο.

Φανή : Χθες το μεσημέρι όταν γύρισα στο σπίτι πονούσε το κεφάλι μου και κρύωνα. Κουκουλώθηκα και αποκοιμήθηκα αμέσως. Ξύπνησα ιδρωμένη από έναν κρότο. Σκοτάδι μέσα στο σπίτι. Δεν είχα ανάψει την λάμπα. Απέξω λυσσομανούσε ο άνεμος και έβρεχε. Ξάφνου είδα σιές έξω από το παράθυρο και άκουσα κάτι σαν ψίθυρο...βγήκαν πάλι οι ψυχές σιέφτηκα. Στην αρχή φοβήθηκα, είπα να κλείσω τα μάτια και τα αυτιά μου, όπως κάνω όλα αυτά τα χρόνια... αλλά είπα όχι. Αυτή τη φορά δεν θα λιποψυχήσω. Άναψα την λάμπα, την πήρα και βγήκα έξω. Έπρεπε να πάω να τον βρω να λογαριαστούμε. Να του πω ότι δεν φταίω, έτσι γεννήθηκα...να είμαι μόνη στη ζωή. Για αυτό να σταματήσει να με φάχνει.

Παύση.

Ερρίκος : Χωρίς να την κοιτάζει (ανυπόμονα) για πού τράβηξες;

Φανή : Στο κάστρο. Εκεί μαζεύονται οι ψυχές και μετά βγαίνουν στον κάμπο και

περιπλανιώνται. Δεν το ξέρεις;

Ερρίκος : Έβλεπες το μονοπάτι;

Φανή : Στην αρχή ναι, με την λάμπα. Μετά έσβησε όμως και με οδηγούσαν οι αστραπές. Όταν έφτασα, είδα το κάστρο φωτεινό. Φώναξα το όνομά του όσο πιο δυνατά μπορούσα.

Παύση.

Φανή : “Κωνσταντή. Ηρθα. Θέλω να σου μιλήσω. Να λογαριαστούμε.”

Ερρίκος : (με έκθαψη) Τον είδες; Σου απάντησε;

Φανή : Ξεχώρισα μια σκιά και άκουσα κάτι σαν ψίθυρο. Μα δεν κατάλαβα.

Ερρίκος : Τον φώναζες ξανά;

Φανή : Ναι. Δεν θα ‘φευγα από κει αν δεν του τα λεγα. Έπρεπε να το βγάλω από μέσα μου.

Ερρίκος : (αυπόμονα) Και;

Φανή : Τού φώναξα να μην με ξαναψάξει. Τού είπα ότι το κριμά μου το ξέρω και το ξέρει κι ο Θεός και αφού Εκείνος με συγχωρεί πρέπει κι αυτός να το καταλάβει και να με αφήσει ήσυχη. Να πάει να αναπαυθεί.

Ερρίκος : Απάντησε;

Φανή : Δεν άκουσα.

Ερρίκος : Και μετά;

Φανή : Κρύωνα. Ένιωθα το κεφάλι μου να καιεί και το κορμί μου παγωμένο. Γυρνάω να δω το μονοπάτι, αλλά δεν έβλεπα τίποτα. Σταμάτησαν και οι αστραπές εκείνη τη στιγμή. Παντού σκοτάδι γύρω και τότε είδα το φως από τον φάρο. Και το ‘βαλα σημάδι...όμως το μονοπάτι εκεί είναι κλεισμένο, όλο βράχους, θάμνους και πέτρες. Κάποια στιγμή κάτι με τίναξε. Ο κεραυνός. Δεν είχα κουράγιο να σηκωθώ. Τότε σκέφτηκα ότι μπορεί και να πέθαινα. Έκανα τον σταυρό μου και είπα στον Θεό ότι τώρα που ηρέμησε η ψυχή μου δεν με νοιάζει να πεθάνω. Ας με πάρει... μετά δεν θυμάμαι.

Ερρίκος : Δεν τον είδες άρα.

Φανή : Τού μίλησα όμως...

Ερρίκος : Λες να σ’ άκουσε;

Φανή : Πρέπει. Τι; Δεν το πιστεύεις;

Ερρίκος : Πώς είναι;

Φανή : Τι;

Ερρίκος : Να μιλάς για αυτά που φοβάσαι.

Φανή : Περίεργα ...σαν να αλάφρωσα...

Παύση.

Φανή : Δεν θα με ξαναψάξει... Έτσι λέω. Δεν ξέρω.

Παύση.

Η Φανή ξαπλώνει. Ο Ερρίκος σηκώνεται και πηγαίνει προς το παράθυρο που μπαίνουν οι πρώτες ακτίνες του ήλιου και κοιτάζει έξω.

Ακούγεται η φωνή του παπά Μιχάλη που μπαίνει στον φάρο.

Παπά Μιχάλης : Χαρά Θεού η σημερινή μέρα. Άντε να πιστέψεις τον χθεσινό χαλασμό.

Βλέπει την Φανή ξαπλωμένη με τα μάτια ανοιχτά.

Παπά Μιχάλης : Τα 'κλεισες τα μάτια σου καθόλου;

Φανή : Ναι.

Ακουμπάει τα πράγματα που έχει στα χέρια του στο τραπέζι και ο Ερρίκος τον βοηθάει. Ο παπά Μιχάλης δίνει το τενεκεδάκι με το γάλα στην Φανή.

Παπά Μιχάλης : Είναι ακόμα ζεστό.

Η Φανή ανασηκώνεται παίρνει το τενεκεδάκι και πίνει με όρεξη. Ο παπά Μιχάλης σηκώνεται και ξεδιπλώνει την πετσέτα που έχει μέσα το ψωμί. Πίνει το γάλα η Φανή και δίνει το τενεκεδάκι στον παπά Μιχάλη, εκείνος το παίρνει και της δίνει μια φρέτα ψωμί.

Φανή : Δεν θέλω...

Παπά Μιχάλης : Λίγο να σε πιάσει.

Φανή : Καλά.

Παπά Μιχάλης : Αλήθεια δεν μου είπες χθες γιατί βγήκες με τέτοιο καιρό; Φοβήθηκες;

Φανή : Ναι.

Παπά Μιχάλης : Ξέρεις ότι εδώ πάνω ο καιρός δεν αστειεύεται. Τι σε έπιασε;

Φανή : Βγήκα έξω να σε ψάξω και χωρίς να το καταλάβω απομακρύνθηκα.

Παπά Μιχάλης : Μεσ στο σκοτάδι και τη βροχή να περπατάς στον κάμπο τόση ώρα...δεν φοβήθηκες;

Φανή : Ξεχάστηκα.

Παπά Μιχάλης : Και στον φάρο πώς έφτασες;

Φανή : Κάποια στιγμή έσβησε η λάμπα και το μόνο φως που μπορούσα να ξεχωρίσω ήταν το φως από τον φάρο. Το 'βαλα σημάδι, αλλά όταν πλησίαζα, με τίναξε ο κεραινός.

Παπά Μιχάλης : Αν δεν σε έβλεπε ο Ερρίκος, εκεί θα έμενες μέχρι το πρωί. Θα σε βρίσκαμε... (κάνει το σταυρό του). (αυστηρά) Μού υπόσχεσαι ότι δεν θα το ξανακάνεις;

Φανή : Ναι. Δηλαδή, δεν ξέρω.

Παπά Μιχάλης : Και τι ήταν αυτό που ήθελες να μου πεις;

Φανή : Να σου πω;

Παπά Μιχάλης : Έτσι έλεγες στο παραμιλητό σου.

Φανή : Δεν θυμάμαι.

Παύση.

Ερρίκος : Κάτω στο χωριό έκανε ζημιές το μπουρίνι;

Παπά Μιχάλης : Μπα. Ψιλοπράγματα.

Φανή : Τα ρούχα μου;

Παπά Μιχάλης : (ακουμπώντας τα στην καρέκλα δίπλα). Εδώ στα έχω.

Η Φανή τα παίρνει.

Ερρίκος : Πάμε έξω εμείς, παπά Μιχάλη.

Ο παπά Μιχάλης μαζεύει το τενεκεδάκι με την πετσέτα.

Παπά Μιχάλης : Βγαίνω έξω, όταν είσαι έτοιμη βγες.

Η Φανή ντόνεται. Πηγαίνει στη βιβλιοθήκη και κοιτάζει τα βιβλία. Κατεβάζει ένα, το ανοίγει και το μυρίζει. Το ξαναβάζει στη θέση του. Παίρνει ένα άλλο, το ανοίγει και κοιτάζει μια εικόνα.

Φανή : (κοιτώντας την εικόνα φοβισμένα) Χριστέ και Παναγιά! Τι είν' τούτο;

Βάζει το βιβλίο πίσω στη βιβλιοθήκη. Ο Ερρίκος την έχει δει χωρίς η Φανή να τον αντιληφθεί και μπαίνει.

Φανή : Όταν το τελειώσω, θα μου δώσεις κι άλλο;

Ερρίκος : Αν θες.

Φανή : Νομίζεις ότι ταξιδεύεις. *Αλλά μόνο με το μυαλό.* Εσύ που ξέρεις από ταξίδια πώς είναι τα αληθινά;

Ερρίκος : Ξέχασα πια.

Φανή : Δεν σου λείπουν;

Ερρίκος : Όχι.

Φανή : Έχεις βιβλία και για άλλους τόπους;

Ερρίκος : Θα κοιτάξω.

Η Φανή πηγαίνει στο κρεβάτι και μαζεύει τις κουβέρτες και τις διπλώνει.

Ερρίκος : Άστα αυτά.

Φανή : Όχι. Εγώ. (συνεχίζει να τις τακτοποιεί)

Ακούγεται ο παπά Μιχάλης απέξω.

Παπά Μιχάλης : Άντε Φανή. Ερρίκο γεια θα τα πούμε.

Φανή : (κοιτώντας τον Ερρίκο) Ευχαριστώ.

Ερρίκος : Γεια.

Η Φανή φεύγει. Ο Ερρίκος παίρνει το βιβλίο που είχε ανοίξει η Φανή, κοιτάζει την εικόνα που την είχε τρομάξει και χαμογελά.

Τέλος σκηνής

7η Σκηνή

Είναι νύχτα. Ο Ερρίκος κάθεται στο τραπέζι και σημειώνει στο ημερολόγιό του. Στο κρεβάτι κάθεται η Ελίζα και διορθώνει γραπτά. Ο Ερρίκος είναι απορροφημένος.

Ελίζα : Τα χρυσούλια μου τι προσεκτικά που είναι.

Ο Ερρίκος παγώνει γιατί δεν την είχε αντιληφθεί στον χώρο. Σταματάει να σημειώνει και δεν γυρίζει να την κοιτάξει.

Ελίζα : Τόσο φτωχά παιδιά και πόσο προσπαθούν! Ξέρεις τι μου κάνει εντύπωση; Ότι τα πιο φτωχά παιδιά που δεν έχουν να φάνε δείχνουν μεγαλύτερο ζήλο από αυτά που οι γονείς τους έχουν ψηλότερη κοινωνική θέση. Ενώ κανείς θα περίμενε το αντίθετο.

Παύση.

Η Ελίζα πηγαίνει στην βιβλιοθήκη και την βλέπουμε έγκυο. Κοιτάζει τα βιβλία και διαλέγει ένα.

Ελίζα : Τους αρέσει πολύ όταν τους διαβάζω. Κρέμονται από τα χείλη μου. Μάλιστα βάζω κάποια να διαβάσουν και ας έχουν άγνωστες λέξεις, μπορεί να τους παιδεύουν στην αρχή αλλά όταν τις μαθαίνουν χαίρονται πολύ! Άκου τι βρήκα. Κι αυτό θα μπορούσα να τους διαβάσω. Ένα νανούρισμα.

Διαβάζει χαϊδεύοντας την κοιλιά της.

Κοιμήσου συ, μωράκι μου, σε κούνια καρδένια,
σε ρουχαλάκια κεντητά και μαργαριταρένια.

Έλα, Χριστέ και Παναγιά, και πάρε' το στους μπαξέδες
και γέμισε τους κόρφους του λουλούδια, μενεξέδες.

Κοιμήσου συ, παιδάκι μου, κι η μοίρα σου δουλεύει
και το καλό σου ριζικό σου κουβαλεί και φέρνει.

Κοιμάται νιο, κοιμάται νιο, κοιμάται νιο φεγγάρι,
κοιμάται το παιδάκι μου στ' άσπρο το μαξιλάρι.

Ο ύπνος τρέφει τα μωρά κι η υγεία τα μεγαλώνει
και η κυρά η Παναγιά τα καλοξημερώνει.

Παύση.

Ο Ερρίκος πίνει το κεφάλι του και με τα δύο χέρια και κλαίει βουβά.

Η Ελίζα γυρίζει στο κρεβάτι και κάθεται.

Ο Ερρίκος σηκώνεται και πηγαίνει στο παράθυρο. Βλέπει έξω το φεγγάρι.

Ερρίκος : Πανσέληνος. Το κάστρο θα είναι φωτεινό. Οι σκιές... Πήγε λέει να τον βρει για να λογαριαστούνε. Μωρέ θάρρος. Να πάει μόνη της νύχτα, με τέτοιο χαλασμό στο κάστρο. Γυναίκα πράμα... Τίποτα δεν φοβήθηκε. Μήτε σκοτάδι, μήτε καιρό και τα 'βαλε και με τα στοιχεία. (γελάει δυνατά) Κι από την άλλη, τρομάζει με την ζωγραφιά ενός αερόστατου.

Στιγμαία σκρότιση.

Τέλος σκηνής.

8η Σκηνή

Επόμενη μέρα το πρωί. Ο Ερρίκος έχει αποκοιμηθεί στο τραπέζι. Χτύπημα στην πόρτα. Είναι ο παπά Μιχάλης, ανοίγει και βλέπει τον Ερρίκο που ανακλαδίζεται.

Παπά Μιχάλης : Καλημέρα Ερρίκο. Μα τι, εδώ κοιμήθηκες;

Ερρίκος : Ναι.

Παπά Μιχάλης : Όλα καλά;

Ερρίκος : Καλά.

Παπά Μιχάλης : Σκέφτηκα να περάσω να σε βοηθήσω, γιατί θαρρώ πως με το μπουρίνι ό,τι δουλειά κάναμε στράφι πήγε. Θα χρειαστεί δουλειά με την υγρασία.

Ερρίκος : Δίκιο έχεις πάτερ...

Τον κοιτάζει απορημένος ο παπά Μιχάλης.

Παπά Μιχάλης : Πώς με είπες;

Ο Ερρίκος γελάει.

Ερρίκος : Το κόλλησα απ' τη Φανή.

Παπά Μιχάλης : Είπα και 'γω. Τώρα που είπες ...Φανή. Ανησυχώ.

Ερρίκος : Γιατί πράγμα;

Παπά Μιχάλης : Μήπως δεν είναι καλά.

Ερρίκος : Δηλαδή;

Παπά Μιχάλης : Αυτή η ιστορία προχθές το βράδυ...που βγήκε να με ψάξει γιατί φοβήθηκε. Νομίζω ότι κάτι άλλο τής συνέβη και δεν θέλει να μου πει. Μήπως ντρέπεται. Δεν ξέρω.

Ερρίκος : Γυναίκες...έχουν τα δικά τους

Παπά Μιχάλης : Η Φανή δεν μοιάζει με τις άλλες γυναίκες. Είναι σαν αερικό. Όλη της η ζωή είναι αυτός ο κάμπος. Και που παντρεύτηκε τον Κωνσταντή δεν άλλαξε. Νομίζω ότι ποτέ δεν ένωσε σαν παντρεμένη γυναίκα. Μετά τα θανατικά ήρθε και έμεινε μαζί μας. Και η αλήθεια είναι ότι με την βοήθειά της ορθοποδήσαμε.

Ερρίκος : Ε, καλά αυτή είναι η φτιαξιά της. Τι ανησυχείς;

Παπά Μιχάλης : Δεν θέλω να τυραννιέται.

Ερρίκος : Και τι να κάνεις;

Παπά Μιχάλης : Μπορώ να την βοηθήσω.

Ερρίκος : Μπορείς;

Παπά Μιχάλης : Όσο μπορώ...ως αδερφός και ως παπάς.

Ερρίκος : Δεν χρειάζεται εξομολόγηση.

Παπά Μιχάλης : Ούτε και εσύ.

Ερρίκος : Όχι.

Παπά Μιχάλης : Μού εμπιστεύτηκες όμως το βάρος σου.

Ερρίκος : Ναι.

Παπά Μιχάλης : Εκείνη; Αν δεν το εμπιστευτεί σε μένα; Τότε σε ποιον; Είναι μόνη της.

Παύση.

Παπά Μιχάλης : Γι αυτό ανησυχώ.

Ερρίκος : Θυμάσαι τι μου είχες πει; Ότι μέσα μου πρέπει να βρω τη συγχώρεση, μόνο έτσι θα ελευθερωθώ από αυτά που με στοιχειώνουν.

Παπά Μιχάλης : Λες και η Φανή;

Ερρίκος : Ποιος ξέρει.

Παπά Μιχάλης : Να έχει το δικό της φορτίο;

Ερρίκος : Μπορεί.

Παπά Μιχάλης : Με βάζεις σε σκέψεις.

Ερρίκος : Πάλι πιάσαμε τις φιλοσοφίες και οι δουλειές περιμένουν.

Παπά Μιχάλης : Σε φορτώνω και εγώ με τα δικά μου.

Ερρίκος : Φέρνω τα εργαλεία.

Τέλος σκηνής.

9η Σκηνή

Ακούγονται οι φωνές του παπά Μιχάλη και του Ερρίκου από τον φάρο καθώς και χτυπήματα από τα μερεμέτια. Ακούγεται η φωνή της Φανής που τον φωνάζει απέξω.

Φανή : Πάτερ...πάτερ...

Παπά Μιχάλης : Ναι.

Φανή : Ο μπάρμπα Γιώργης...

Παπά Μιχάλης : Ε, τι;

Φανή : Δεν είναι καλά ...σε θέλει.

Παπά Μιχάλης : Με θέλει; Δεν σε ακούω μπες μέσα ...να κατέβω να μού πεις.

Η Φανή μπαίνει στον χώρο του φάρου. Ο παπά Μιχάλης κατεβαίνει.

Παπά Μιχάλης : Τι έγινε;

Φανή : Ο μπάρμπα Γιώργης δεν είναι καλά. Ήρθε ο γιος του να σε βρει να πας λέει να τον ξομολογήσεις.

Παπά Μιχάλης : Τόσο άσχημα είναι;

Φανή : Φοβούνται.

Παπά Μιχάλης : Καλά τότε. *(φωνάζει στον Ερρίκο)* Ερρίκο φεύγω. Θα ξανάρθω.

Ο παπά Μιχάλης φεύγει. Κατεβαίνει ο Ερρίκος.

Ερρίκος : Παπά Μιχάλη...

Φανή : Πάει να ξομολογήσει τον μπάρμπα Γιώργη.

Ερρίκος : Α.

Φανή : Τον ήθελες ;

Ερρίκος : Αργότερα.

Παύση.

Φανή : Να βοηθήσω;

Παύση.

Φανή : Αν θες...

Παύση.

Φανή : Καλά τότε.

Πάει να φύγει

Ερρίκος : Χόρτα...

Φανή : Ναι;

Ερρίκος : Μάζεψα χόρτα το πρωί.

Φανή : Είναι γεμάτος ο τόπος.

Ερρίκος : Έλεγα...φτιάχνεις πίτες.

Φανή : Να σου φέρω...

Ερρίκος : Όποτε....

Φανή : Αμέ.

Παύση.

Φανή : Τι κάνεις πάνω;

Ερρίκος : Ασβεστώνω.

Φανή : Ωραίος θα ναι ο κάμπος από κει.

Ερρίκος : Θεε να...;

Φανή : Να βοηθήσω.

Ερρίκος : Μπορείς;

Φανή : Μια χαρά μπορώ.

Ανεβαίνουν πάνω στον φάρο.

Φανή : Από δω πάνω βλέπεις όπως τα πουλιά.

Ερρίκος : Ναι.

Φανή : Ο κάμπος είναι διαφορετικός ,(παίρνει βαθιά ανάσα) κι ο αέρας.

Ερρίκος : Ανασαίνεις τη θάλασσα.

Παύση.

Ερρίκος : Δεν φοβάσαι.

Φανή : Όχι.

Ερρίκος : Ούτε στο αερόστατο άρα.

Φανή : Τι είναι αυτό;

Ερρίκος : Μεγάλο μπαλόνι που κάνεις ταξίδια στον ουρανό.

Φανή : (με έξαψη) Η ζωγραφιά.

Ερρίκος : Ναι.

Φανή : Είχε ανθρώπους μέσα.

Ερρίκος : Ταξίδευαν.

Φανή : (με έξαψη) Έχεις ταξιδέψει με τέτοιο;

Ερρίκος : Όχι.

Φανή : Εκείνοι; Πώς;

Ερρίκος : Ιστορία για παιδιά είναι.

Φανή : Ήταν μεγάλοι αυτοί όμως.

Ερρίκος : Λέει για ένα μυστηριώδες νησί.

Φανή : Πήγαν;

Ερρίκος : Ναι.

Φανή : Εσύ έχεις πάει;

Ερρίκος : (χαμογελάει) Όχι. Δεν υπάρχει.

Φανή : Κρίμα.

Παύση.

Φανή : Σε αυτή την ιστορία μόνο άντρες είναι;

Ερρίκος : Ναι.

Φανή : Τα αγόρια και οι άντρες για τις περιπέτειες.

Ερρίκος : Αφού σε φόβισε.

Φανή : Στην αρχή. Έτσι και με τ' άλλο βιβλίο...

Ερρίκος : ...με τα αγρίμια και τα στοιχεία στο δάσος.

Φανή : Ναι.

Παύση.

Φανή : Εσύ φοβάσαι;

Ερρίκος : Κάποιες φορές.

Φανή : Και τι κάνεις;

Ερρίκος : (Κουνάει τους ώμους) Τίποτα.

Παύση.

Φανή : Είχα κουραστεί να φοβάμαι.

Ο Ερρίκος σκύβει το κεφάλι και ξύνει το σβέρο του.

Ερρίκος : Όλη η ζωή.

Φανή : Φόβος.

Ερρίκος : Μόνο όταν ταξίδευα...

Φανή : Άρα να ταξιδευες καλύτερα.

Ερρίκος : Δεν γινόταν.

Φανή : Να ξέχναγες;

Ερρίκος : Δεν με αφήνει.

Φανή : Έτσι κι εμένα.

Ερρίκος : Σαν και σένα.

Φανή : Θα μπορούσες και συ.

Ερρίκος : Τι πράγμα;

Φανή : Να...

Ερρίκος : Να μιλήσω.

Φανή : Ναι.

Ερρίκος : Για να μην φοβάμαι.

Φανή : Θα σταματούσε.

Ερρίκος : Λες;

Φανή : Έτσι κι εγώ.

Παύση.

Ερρίκος : Άντε να αρχίσουμε.

Σκύβει και πιάνει την βούρτσα και τον κουβά.

Φανή : Ναι.

Ερρίκος : Εδώ είναι ο κουβάς, πάρε την άλλη βούρτσα.

Φανή : Εντάξει.

Η Φανή ασβεστώνει από τη μια πλευρά και ο Ερρίκος από την άλλη.

Ερρίκος : Μην το λυπάσαι βάλε κι άλλο ασβέστη. Θέλει δύναμη.

Φανή : Ξέρω. Βοηθάει ο καιρός.

Ερρίκος : Με τον ήλιο θα στεγνώσει γρήγορα.

Φανή : Και για τα άλλα χέρια.

Ερρίκος : Θα κρατήσει καλός.

Φανή : Εδώ μαζεύει πολλή υγρασία.

Ερρίκος : Άσε, θα το κάνω εγώ.

Φανή : Εγώ θα κάνω από την άλλη πλευρά.

Ακούγονται πουλιά. Η Φανή σταματά. Χαζεύει τον ορίζοντα.

Φανή : Τα πουλιά...Σουρουπώνει.

Σταματάει και ο Ερρίκος το βάψιμο. Κοιτάζει την Φανή. Έχει μια βαψιά στο μέτωπο. Βγάζει ένα πανί από την τσέπη του παντελονιού του και την σκουπίζει. Κοιτάζει τον ορίζοντα.

Ερρίκος : Θα 'χει πανσέληνο σήμερα.

Φανή : Τη νύχτα με πανσέληνο...

Ερρίκος : ...το κάστρο είναι φωτισμένο.

Φανή : Ναι. Μπορείς να δεις...

Ερρίκος : ...και να ακούσεις.

Φανή : Άμα φωνάζεις δυνατά.

Ερρίκος : Για αυτά που φοβάσαι...

Φανή : Τις σκιές...

Ερρίκος : Τις φωνές...

Φανή : Δεν υπάρχουν.

Ερρίκος : Δεν φοβάμαι.

Φανή : Και τώρα μπορούμε.

Ερρίκος : Ναι. Μαζί.

Σταματούν να μιλάνε και κοιτάζονται.

Αυλαία